

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2023 r.,
w sprawie **D. S. i T. K.**
skazanych z art. 279 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 624/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mikołowie
z dnia 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 83/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mikołowie z 5 kwietnia 2022 roku, sygn. akt II K 83/21 D. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 180a k.k., za co na mocy art. 279 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz przyjmując, że czyny z art. 180a k.k. stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk - jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych Sąd

Rejonowy w Mikołowie wymierzył D. S. karę 3 lat i 5 miesięcy pozbawiania wolności.

Tym samym wyrokiem T. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 279 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 w związku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 278 § 2 k.k., za co na mocy art. 279 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; na mocy art. 62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - 1 roku pozbawienia wolności oraz przyjmując, że czyny z art. 278 § 2 k.k. stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. – orzekł jedną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych Sąd Rejonowy w Mikołowie wymierzył T. K. karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawiania wolności.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy skazanych, skazani i prokurator.

Prokurator zarzucił rozstrzygnięciu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, wnosząc o zmianę orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu D. S. kary łącznej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy, a T. K. Kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Adw. Ł. B. i adw. M. B. – obrońcy skazanego D. S. zarzucili rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania t.j. art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. Skarżący wnieśli o zmianę wyroku i uniewinnienie D. S..

Adw. A. H. – obrońca T. K. zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania t.j. art. 7 k.p.k. i art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie T. K. od popełniania czynu z pkt 1 i 4 zaskarżonego wyroku oraz przyjęcie czynu z pkt 3 ww. wyroku jako czynu mniejszej wagi.

Skazany D. S. zarzucił wyrokowi naruszenie art. 424 k.p.k., art. 4 art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 413 § 2 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., art. 171 § 2 i 4 k.p.k., art. 187 k.p.k.

Skazany T. K. zarzucił wyrokowi sądu I instancji m.in. naruszenie przez sąd prawa do obrony, naruszenie przepisów postępowania przez brak wydania postanowienia w przedmiocie wniosków obrońcy D. S. o wyłączenie prokuratora od udziału w sprawie.

Wyrokiem z 6 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Katowicach sygn. akt XXIII Ka 624/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasacje od wyroku wnieśli obrońcy skazanych. Adw. w. Ł. B. i adw. M. B. – obrońcy skazanego D. S. i zarzucili rozstrzygnięciu:

1. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wyrażające się w braku rozważenia i braku ustosunkowania się przez Sąd Okręgowy do zarzutów i argumentacji, wskazanych w apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 5 kwietnia 2022 roku, sygn. akt II K 83/20, w szczególności zarzutów dotyczących:
 1. rażącej obrazę przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., które miały istotny wpływ na treść wyroku, polegających na bezzasadnym przyjęciu przez Rejonowy w Mikołowie, że obaj oskarżeni uczestniczyli w kradzieży pojazdu marki K., który następnie przewieźli w okolice M.”;
 2. rażącej obrazę przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. które miały istotny wpływ na treść wyroku, polegających na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że D. S. kierując pojazdem V. pilotował skradziony pojazd K. , którym kierował T. K., w sytuacji, gdy powyższe ustalenie pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;
 3. rażącej obrazę przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., które miały istotny wpływ na treść wyroku, polegających na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że współoskarżony T. K. pojechał na staję paliw S. przy ulicy [...], gdzie zatankował paliwo do skradzionego pojazdu, zaś w tym czasie oskarżony D. S. oczekiwał na niego w pobliżu;

4. rażącej obrazą przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., które miały istotny wpływ na treść wyroku, polegających na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że oskarżeni udali się do kompleksu leśnego w okolicach W., gdzie pozostawili szmatkę koloru zielonego;
5. rażącej obrazą przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., które miały istotny wpływ na treść wyroku, polegających na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że z map jawnych sprawy fabryka nie wynika postój tego samochodu w miejscowości T.;
6. rażącej obrazą przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., które miały istotny wpływ na treść wyroku, polegających na nieodniesieniu się przez Sąd Okręgowy do zarzutu zawartego w punkcie siódmym apelacji złożonej przez obrońców;
7. zignorowania przez Sąd Okręgowy zarzutu, iż na rozprawie w dniu 22 marca 2022 roku obrońca oskarżonego D. S. złożył wniosek o wyłączenie oskarżyciela publicznego.

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanych - adw. P. Z. , zaskarżając rozstrzygnięcie w stosunku do D. S. zarzucił rozstrzygnięciu:

1. art. 437 k.p.k. w związku z art. 438 pkt 2 k.p.k. polegające na utrzymaniu w mocy wyroku sądu I instancji, pomimo że orzeczenie to dotknięte było wadami tj. obrazą przepisów procesowych mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w związku z 437 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku wskutek błędnego uznania, iż:
 1. sąd I instancji, nie dopuścił się naruszenia art. 410 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na dowodach nie mających poparcia w zgromadzonym materiale, a przyjęciu tylko, iż dowody zgromadzone w sprawie układały się

w logiczny ciąg zdarzeń i przyjęciu, iż naruszenie to nie miało wpływu na wynik postępowania;

2. sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia podstawowych zasad postępowania karnego tj. art. 6 k.p.k. - prawa do obrony, art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, art. 410 k.p.k. - zasady bezpośredniości, poprzez oparcie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania wyroku, na dowodach, nie znajdujących oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym;
3. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie powołania biegłych psychiatrów, na okoliczność ustalenia stanu zdrowia oskarżonego, a zwłaszcza jego *tempore crimini* w sytuacji, gdy wskazywał, iż był leczony psychiatrycznie, jak również wcześniej przebywał w szpitalu psychiatrycznym;
4. art. 79 k.p.k. (prawo do obrony), a to:
 1. poprzez zignorowanie przez Sąd Rejonowy faktu, iż oskarżyciel publiczny doprowadził do ukrycia przed sądem opinii biegłych, którzy badali szmatkę (ręcznik) koloru zielonego, który został zabezpieczony w kompleksie leśnym w okolicach W.;
 2. brak umożliwienia oskarżonemu dostępu do informacji znajdujących się na zabezpieczonych w aktach sprawy telefonach komórkowych, których zawartość zawiera informacje niezbędne dla wykazania niewinności oskarżonego, w szczególności dane osobowe i kontaktowe świadków, których oskarżony nie był w stanie podać Sądowi Rejonowemu z pamięci, a do których to dostęp został mu przez Sąd Rejonowy bezzasadnie uniemożliwiony;
 3. oddalenie wniosków dowodowych obrony o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z logowań BTS telefonów oskarżonych oraz dowodu z K., które to dowody pozwoliłyby na wykazanie, że udział oskarżonego D. S. w zarzucanym mu przestępstwie kradzieży pozostaje daleko wątpliwy;

4. zignorowanie zarówno przez sąd I Instancji, jak i Sąd Okręgowy w Katowicach faktu, iż oskarżyciel publiczny doprowadził do nie włączenia w poczet materiału dowodowego przed Sądem opinii biegłych, którzy badali szmatkę (ręcznik) koloru zielonego, który został zabezpieczony w kompleksie leśnym w okolicach W.;
5. brak wypowiedzenia się przez sąd I Instancji co do faktu, iż na rozprawie w dniu 22 marca 2022 r. obrońca oskarżonego D. S. złożył wniosek o wyłączenie oskarżyciela publicznego to jest występującej na rozprawie prokurator Prokuratury Rejonowej w Mikołowie od udziału w przedmiotowym postępowaniu ze względu na zachowanie oskarżyciela, które naruszało zasady elementarnego obiektywizmu i przejawiało się w pogardliwym zachowaniu wobec oskarżonych, wyśmiewaniu ich pytań oraz oświadczeń. Sąd Rejonowy zignorował wniosek obrony i dopuścił do udziału w postępowaniu, w tym zgłoszenia wniosków końcowych prokuratora co do którego wniosek o wyłączenie nie został rozpatrzony;
6. brak podjęcia dostępnych sądowi środków, celem przesłuchania świadka A. H. na które wskazywali oskarżeni i który potwierdzałby wersje zdarzeń przedstawioną przez oskarżonych;
7. przyjęcie przez Sąd Okręgowy w Katowicach, że Prokuratura Rejonowa w Mikołowie nie zleciła biegłym badań z zakresu daktyloskopii i śladów biologicznych rzeczy jakie zostały ujawnione i zabezpieczone na boisku w W., w sytuacji, gdy w aktach sprawy na karcie 203 znajduje się postanowienie z dnia 25 czerwca 2020 r., o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych celem wykazania tych okoliczności.
Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej D. S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.
Adw. P. Z. , zaskarżając rozstrzygnięcie w stosunku do skazanego T. K. zarzucił rozstrzygnięciu:
 1. art. 437 k.p.k. w związku z art. 438 pkt 2 k.p.k. polegające na utrzymaniu w mocy wyroku sądu I instancji, pomimo że orzeczenie to dotknięte było

wadami tj. obrazą przepisów procesowych mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w związku z 437 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku wskutek błędnego uznania, iż;
 1. sąd I instancji, nie dopuścił się naruszenia art. 410 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na dowodach nie mających poparcia w zgromadzonym materiale, a przyjęciu tylko iż dowody zgromadzone w sprawie układały się w logiczny ciąg zdarzeń, i przyjęciu, iż naruszenie to nie miało wpływu na wynik postępowania;
 2. sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia podstawowych zasad postępowania karnego tj. art. 6 k.p.k. - prawa do obrony, art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, art. 410 k.p.k. - zasady bezpośredniości, poprzez oparcie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania wyroku, na dowodach, który nie znajdujących poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym;
3. art. 79 k.p.k. (prawo do obrony), a to;
 1. poprzez zignorowanie przez Sąd Rejonowy faktu, iż oskarżyciel publiczny doprowadził do ukrycia przed Sądem opinii biegłych, którzy badali szmatkę (ręcznik) koloru zielonego, który został zabezpieczony w kompleksie leśnym w okolicach W.;
 2. brak umożliwienia oskarżonemu dostępu do informacji znajdujących się na zabezpieczonych w aktach sprawy telefonach komórkowych, których zawartość zawiera informacje niezbędne dla wykazania niewinności oskarżonego, w szczególności dane osobowe i kontaktowe świadków, których oskarżony nie był w stanie podać Sądowi Rejonowemu z pamięci, a do których to dostęp został mu przez Sąd Rejonowy bezzasadnie uniemożliwiony;
 3. zignorowanie zarówno przez sąd I instancji, jak i Sąd Okręgowy w Katowicach faktu, iż oskarżyciel publiczny doprowadził do nie włączenia do w poczet materiału dowodowego przed Sądem opinii biegłych, którzy badali

szmatkę (ręcznik) koloru zielonego, który został zabezpieczony w kompleksie leśnym w okolicach W.;

4. brak wypowiedzenia się przez Sąd I Instancji co do faktu, iż na rozprawie w dniu 22 marca 2022 roku obrońca oskarżonego D. S. złożył wniosek o wyłączenie oskarżyciela publicznego to jest występującej na rozprawie prokurator Prokuratury Rejonowej w Mikołowie od udziału w przedmiotowym postępowaniu ze względu na zachowanie oskarżyciela, które naruszało zasady elementarnego obiektywizmu i przejawiało się w pogardliwym zachowaniu wobec oskarżonych, wyśmiewaniu ich pytań oraz oświadczeń. Sąd Rejonowy zignorował wniosek obrony i dopuścił do udziału w postępowaniu, w tym zgłoszenia wniosków końcowych Prokuratora co do którego wniosek o wyłączenie nie został rozpatrzony;
5. przyjęcie przez Sąd Okręgowy w Katowicach, że Prokuratura Rejonowa w Mikołowie nie zleciła biegłym badań z zakresu daktyloskopii i śladów biologicznych rzeczy jakie zostały ujawnione i zabezpieczone na boisku w W., w sytuacji, gdy w aktach sprawy na karcie 203 znajduje się postanowienie z dnia 25 czerwca 2020 r., o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych celem wykazania tych okoliczności.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej T. K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o uznania ich za oczywiście bezzasadne i ich oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych jako oczywiście bezzasadne podlegały oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego. Zgodnie z

utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeniknięcie uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się może dopiero w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instalacyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo że dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środku odwoławczym (*tak: postanowienie SN z 30.08.2022 r., I KK 236/22, LEX nr 3483535*). W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać z nierzetelnym rozpoznaniu zarzutów środka odwoławczego, oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć wpływ - i to istotny - na treść zaskarżonego orzeczenia (*tak: postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21, LEX nr 3220128*). Wskazać również należy, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych. Niedopuszczalne jest więc podnoszenie w kasacji zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu I instancji, także kwestionowanie ustaleń faktycznych (*tak: postanowienie SN z 21.09.2017 r., IV KK 276/17, LEX nr 2428223*).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, co następuje. Analiza treści zarzutów zawartych w kasacji adw. Ł. B. i adw. M. B. – obrońców D. S.- w połączeniu z argumentacją przedstawioną na poparcie zarzutów, prowadzi do przekonania, że zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., tylko pozornie odnoszą się do kontroli instancyjnej, w istocie bowiem stanowią one powtórzenie zarzutów apelacyjnych i zmierzają do zakwestionowania przyjętych przez Sąd Rejonowy i zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu przepisu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Taka sytuacja nie miała w przedmiotowej sprawie miejsca. W niniejszej sprawie sąd

odwoławczy w sposób rzetelny odniósł się do zarzutów apelacyjnych, co wynika z treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Analiza uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że nadzwyczajny środek zaskarżenia stanowi polemikę z ustaleniami faktycznymi, będącymi treścią zarzutów apelacyjnych, które rozpoznał sąd odwoławczy i ponowne ich rozpatrzenie w trybie kasacyjnym nie może mieć miejsca w sytuacji, w której kasacja w sposób skuteczny nie wykazuje istotnych uchybień orzeczenia sądu *ad quem*.

Zawarte w kasacji zarzuty z pkt 1-5 kwestionujące prawidłowość kontroli odwoławczej w zakresie wiarygodność dowodów są całkowicie chybione. Skarżący subiektywnie i wybiórczo odnoszą się do szeregu okoliczności kształtujących ustalony stan faktyczny. Kwestionując przypisane skazanym sprawstwa zarzucanych czynów autorzy kasacji prezentują alternatywną ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów. Jak wynika jednak z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, wbrew twierdzeniom skarżących, sąd ten odniósł się do wszystkich wskazanych w treści apelacji okoliczności, w sposób rzetelny odnosząc się do zgromadzonych w sprawie dowodów oraz przyczyn utrzymania w mocy wyroku sądu I instancji. I tak z treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia sądu *ad quem* wynika na podstawie jakich dowodów w toku kontroli instancyjnej sąd ten uznał, że sprawstwo oskarżonych nie budzi wątpliwości, na jakiej podstawie zaaprobował ustalony przebieg inkryminowanych zdarzeń, określony udział w zdarzeniu skazanych, odnosząc się do roli jaką pełnił D. S. w zdarzeniu tj. pilotowania samochodu K., oraz wskazując z jakich powodów nie budzi wątpliwości, okoliczność udania się do kompleksu leśnego w okolicach W..

Prawdą jest, że sąd odwoławczy nie odniósł się w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku bezpośrednio do zarzutu z pkt 7 apelacji obrońców. Jednak brak odniesienia się do tej kwestii przez Sąd Okręgowy nie miało istotnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku, zwłaszcza, że sąd odwoławczy w sposób zbiorczy odniósł się do zarzutu naruszenia praw oskarżonych do obrony, wskazując z jakich podwodów uznał ten zarzut za bezzasadny.

Również chybiony okazał się zarzut z pkt 7 nadzwyczajnego środka odwoławczego bowiem sąd *ad quem* rozpoznał zarzut dotyczący wyłączenia

oskarżyciela publicznego i przedstawił swoje stanowisko w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku, do treści którego należy w tym miejscu odesłać.

Odnosząc się do obu kasacji adw. P. Z., wskazać należy, że również żaden z podniesionych w nich zarzutów, z uwagi na ich bezzasadność nie mógł doprowadzić do osiągnięcia postulowanych przez obrońcę obu skazanych rezultatów. Nie sposób nie dostrzec również, że przedstawione w kasacjach zarzuty i argumenty są w istocie obszernie rozbudowaną próbą powtórzenia zwykłego postępowania odwoławczego, w którym do znaczącej ich części ustosunkował się trafnie Sąd II instancji

Całkowicie chybione okazały się zarzuty z pkt 1 i 2 kasacji dotyczących D. S. i T. K. . W pierwszym zarzucie obu kasacji skarżący nie wskazuje na czym uchybienie sądu odwoławczego miałyby polegać. Również wbrew twierdzeniom autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia sąd odwoławczy rozważył zarzuty naruszenia art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. co wynika z analizy pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy w Katowicach wskazał, że *„zdaniem sądu odwoławczego, dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego, jako że została ona dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, była ona prawidłowa, a nadto wszechstronna i wieloaspektowa”*, uznając, że *„sąd a quo „prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy na podstawie którego ustalił sprawstwo skazanych”*.

Również chybiony okazał się zarzut z pkt 3 kasacji dotyczącej D. S. tj. zarzut naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego sam fakt leczenia psychiatrycznego nie przesądza jeszcze, czy wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego są uzasadnione (*tak: wyrok SN z 28.01.2020 r., II KK 22/19, LEX nr 2785117*). W przedmiotowej sprawie ani sąd I, ani sąd II instancji takich wątpliwości nie miały. Taką ocenę sądów potwierdza opinia biegłych psychiatrów wydana w innej sprawie. Z opinii tej wynika brak okoliczności, o których mowa w przepisie, którego naruszenie zarzuca skarżący.

Całkowicie chybiony okazały się również zarzut z pkt 4 lit c i f kasacji dotyczącej D. S.. Z treści uzasadnienia wyroku sądu *ad quem* wynika bowiem z

jakich powodów nie sposób uznać, że oddalenie przez sąd I instancji poszczególnych wniosków dowodowych w postaci dopuszczenia dowodu z logowań BTS telefonów oraz pozyskania informacji o trasie przejazdu samochodu K. z systemu K., stanowić mogło rażące i mając wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania. Sąd Okręgowy nie miał zaś wątpliwości co do kompletności materiału dowodowego i prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji. Sąd odwoławczy odniósł się również do kwestii podniesionej w kasacji dotyczącej D. S. braku przesłuchania świadka A. H.. Na skutek kontroli instancyjnej sąd ten wskazał, że nie wynikało to z zaniechań sądu, lecz z nieskuteczności podjętych przez sąd *meriti* prób ustalenia miejsca przebywania tychże świadków, a ponadto braku potwierdzenia podnoszonej przez osk. T. K. okoliczności, jakoby R. Z. miał w nocy z 5 na 6.04.2020 r. przebywać w jednym z hoteli w T..

W kasacjach adw. P. Z. znalazł się również zarzut naruszenia art. 79 k.p.k. (pkt 4 kasacji dot. D. S. oraz 3 pkt kasacji dotyczącej T. K.). W zakresie w jaki zarzut ten odnosi się do wniosku o wyłączenie oskarżyciela publicznego i braku umożliwienia oskarżonemu dostępu do informacji znajdujących się na zabezpieczonych w aktach sprawy telefonach komórkowych, należy odesłać do aktualnych w tym zakresie rozważań dotyczących kasacji obrońców- adw. Ł. B. i adw. M. B..

Obrońca skazanych zarzucił również sądowi odwoławczemu zignorowanie faktu, iż oskarżyciel publiczny doprowadził do niewłączenia w poczet materiału dowodowego przed sądem opinii biegłych z zakresu biologii i daktyloskopii. Wskazać jednak należy, że opinia, na którą powołuje się w treści wywiedzionych kasacji skarżący nigdy nie została sporządzona bowiem nigdy nie zostało wydane postanowienie o dopuszczenie dowodu z takiej opinii. Faktem jest, że prokurator planował przeprowadzenie takiego dowodu, jednak sam fakt planowania przeprowadzenia jakiegoś dowodu nie oznacza, że dowód taki został przeprowadzony. Z tych też powodów zarzut ten uznać należy za bezzasadny.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanych obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[SOP]

[ms]